

INFLUENȚE

Crede numai, crede numai,

Totul e posibil, crede numai!

Crede numai, crede numai,

Totul e posibil, crede numai!

Haideți să ne plecăm capetele.

Tată ceresc, îți mulțumim pentru cântarea: „Crede numai!” Noi L-am văzut pe Domnul nostru cum a mers la băiatul acela epileptic și i-a zis: *„Toate lucrurile sunt cu putință pentru cei ce cred.”* Doamne, rugăciunea noastră din seara aceasta este să îndepărtezi necredința. Îți suntem recunoscători pentru prezența Ta, pentru oamenii care cred și Te iubesc, și pentru că suntem ridicați în locurile cerești în Isus Hristos, în prezența Împăratului nostru.

Oh, cum îți mulțumim pentru siguranța pe care o avem în El și în făgăduințele Lui care sunt adevărate întotdeauna, fiindcă știm că nu ne va lăsa niciodată de izbeliște. Te rugăm să ne vizitezi în seara aceasta și fie ca Duhul Sfânt să ia Cuvântul lui Dumnezeu și să ni-L împartă după nevoile pe care le avem, astfel ca atunci când vom pleca, să spunem la fel ca cei doi pe drumul Emausului: *„Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?”* (Luca 24.32). Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin. Puteți să vă așezați.

Sunt foarte fericit pentru că în seara aceasta sunt din nou aici, în părtășie cu voi, și

că vă pot vorbi despre lucrurile lui Hristos. De altfel, singurul scop pentru care am venit aici este să avem părtășie în Cuvântul Său.

Îmi pare rău că v-am ținut așa mult aseară, pentru că cineva mi-a spus: „Oamenii de aici pleacă de la biserică pe la ora 8.30-9.00 seara.” Eu vin din sud, și pentru că nu pot gândi prea repede, o iau pe îndelete.

Vreau să știți că sunt recunoscător pentru colaborarea deosebită pe care o am cu oamenii de aici care cred în Dumnezeu. Participarea voastră face ca totul să decurgă mai ușor, așa că Duhul Sfânt poate să se miște printre noi. Mi-aș dori mult să găsesc această atmosferă și oameni credincioși pretutindeni unde merg. Nu contează câte face Dumnezeu și câte daruri prezintă, fiindcă totul este fără efect dacă nu credeți.

Odată, Isus a venit în ținutul Său, iar oamenii de acolo l-au zis: „Am auzit că ai făcut cutare și cutare lucruri în locul acela!” și nu a putut face multe minuni din pricina necredinței lor. Nu ne place să spunem aceasta, dar așa spune Scriptura.

Puterea lui Dumnezeu este dependentă de credință, ceea ce înseamnă că singura piedică poate fi necredința ta, fiindcă *„Toate lucrurile sunt cu putință pentru cel ce crede.”* În ceruri se află un Dumnezeu mare, iar dacă putem intra în legătură cu El, toate lucrurile devin posibile. Dar trebuie să avem o legătură clară și curată cu El, nu una zgomotoasă și cu „bruiaj pe linie,” fiindcă El a spus: *„...dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare”, și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.”* (Marcu 11.23). Însă nu te poți preface. Astfel, dacă crezi cu adevărat, vei avea lucrul cerut.

Noi suntem aici ca să-L laudăm, iar El este corect și plin de iubire față de sufletele noastre. Noi suntem cu adevărat fericiți, pentru că în seara aceasta putem participa la această părtășie minunată.

M-am gândit că dacă am predicat deja atât de mult despre vindecarea divină, în seara aceasta voi schimba puțin subiectul sau felul de prezentare. Nimeni nu poate schimba nici un Cuvânt din Biblie, pentru că el trebuie să se potrivească cu celelalte cuvinte scrise. Toate versetele din Scriptură se completează și se îmbină perfect unele cu altele. Nu vreau să pară un sacrilegiu ceea ce spun, dar ele se îmbină ca un joc de puzzle. Voi știți cum este jocul de puzzle. Este un peisaj sau ceva pictat pe un carton care a fost tăiat în bucăți mici, iar tu trebuie să-l studiezi atent și să îmbini fiecare bucățică pentru a obține tabloul pictat. Desigur, jocul are o fotografie a peisajului pe care vrem să-l construim. Dacă nu ai avea acea imagine, nu ai putea termina niciodată acel puzzle.

La fel este și Scriptura. Ea este tăiată în felul acesta ca să poată fi ascunsă de ochii cărturarilor și înțelepților care sunt ca fariseii cu multă școală din zilele Domnului. Isus a mulțumit lui Dumnezeu că a ascuns toate aceste lucruri de ochii lor și le-a descoperit pruncilor.

Astfel, dacă vrei să te uiți la un exemplu, trebuie să-ți pui acea imagine lângă tine, ca să vezi cu ce se potrivește Scriptura. Uită-te numai la Isus, fii atent ce a făcut El și potrivește acel lucru cu Biblia. Dacă faci așa, vei reuși să potrivești toate lucrurile, pentru că este descoperirea lui Isus Hristos. Tot Noul și Vechiul Testament vorbesc despre Isus, Fiul lui Dumnezeu, pentru că El este Cartea Răscumpărării. El a fost Cuvântul și este Cuvântul, pentru că trebuie să fie Cuvântul. Aceasta este întreaga Carte a Răscumpărării: Isus Hristos îmbinat perfect cu Dumnezeu. El a venit ca ființă umană și ne-a răscumpărat, și fiecare făgăduință pe care ne-a dat-o este în El și a fost făcută pentru tine, pentru că El este Mântuitorul.

Haideți să ne îndreptăm acum către Vechiul Testament și să citim un text din Isaia 6. Mie îmi plac scrierile lui Isaia, care a fost un mare profet. Știați că Isaia a scris o carte care este ca o Biblie întreagă? Cartea lui este ca un preludiv al întregii Scripturi. Astfel, începe cu creația, la mijloc scrie de Ioan Botezătorul, iar la sfârșit vorbește despre Împărăția de o mie de ani. Biblia are șaiszeci și șase de cărți, iar cartea lui Isaia are șaiszeci și șase de capitole, așa că această carte este cu siguranță o preumbră a întregii Scripturi.

Acum vom citi **Isaia 6.1-8**:

„În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul.

Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două zburau.

Strigau unul la altul și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!”

Și se zguduiau ușorii ușii de glasul care răsuna, și Casa s-a umplut de fum.

Atunci am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!”

Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar.

Mi-a atins gura cu el și a zis: „Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!”

Am auzit glasul Domnului, întrebând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!”

Din textul acesta aș vrea să iau subiectul **„Influențe”**. Influența este un lucru

mare, iar Biblia spune că noi suntem niște epistole scrise care pot fi citite de toți oamenii.

Ca și creștini, noi trebuie să fim atenți tot timpul la ce facem și spunem, și ar trebui să fim foarte corecți cu toți oamenii. Dacă nu poți fi corect cu seamănul tău, cu siguranță nu vei putea fi corect nici cu Dumnezeu, pentru că și cu Dumnezeu ne purtăm la fel ca și cu oamenii. Eu sunt la fel de corect cu Dumnezeu, cum sunt și față de tine, și la fel tu față de mine. Astfel, noi trebuie să fim amândoi corecți unul față de celălalt în toate lucrurile.

Adevărul este că noi suntem urmăriți tot timpul. Poate nici nu te gândești la aceasta, dar sunt ochi care te urmăresc, iar viața ta influențează întotdeauna pe cineva. Poate fi un copil mic, care atunci când va crește va deveni un Finney, Moody sau altcineva. Noi nu știm aceasta, dar viața ta influențează pe altcineva. Împrejurarea din seara aceasta este foarte potrivită pentru acest subiect, fiindcă în timp ce studiam această temă m-am gândit cât de minunat este Dumnezeu.

În dimineața aceasta, am văzut o mulțime de oameni pe străzi în timp ce mă plimbam prin oraș cu fiul meu. Noi am mers să vedem „Time Square”, pentru că cineva ne-a spus că îl vor dărâma. Ei au început să-l demoleze deja, iar eu m-am uitat și am făcut fotografii. Oamenii se îmbulzeau pe străzi, iar eu l-am întrebat pe Billy: „Unde merg toți oamenii aceștia? De ce se grăbesc așa? Ei aleargă din toate părțile și trec grăbiți pe lângă noi. Oare unde se duc?”

În timp ce stăteam acolo, mă gândeam: „Cum poate Dumnezeu să cunoască gândurile fiecăruia dintre noi? Cum se face că pe pământ sunt milioane de oameni și totuși Dumnezeu știe de câte ori a clipit fiecare din ochi?” El este infinit.

Dacă vrei să înțelegi lucrul acesta, mergeți afară, uitați-vă la stele și întrebați-vă cum le controlează El pe toate, apoi veți înțelege ce fel de lucrare este aceasta și cât este de simplă. Tu poți să-ți dai seama cât de repede călătorește lumina, numai dacă te uiți în spațiu prin telescop și vezi la o depărtare de o sută douăzeci de

milioane de ani lumină, dar aici nu poți măsura nici viteza cu care aleargă o echipă de baseball în jurul New York-ului. Dincolo de acele stele pe care le vezi, sunt tot atât de multe și de partea cealaltă. Tu poți să le vezi de pe vârful muntelui Palomar și a muntelui Wilson din California.

Gândiți-vă cât de măreț este El și cum ține pământul în mâna Sa. Dacă vreuna din acele stele care se află la milioane și milioane de mile depărtare, s-ar mișca de la loc, mișcarea ei ar afecta și Pământul. Tot sistemul solar trebuie să stea la locul lui; tot ce a făcut Dumnezeu trebuie să fie supus lui Dumnezeu. Dar omul creat de Dumnezeu pare că știe mai multe decât Dumnezeu. Vedeți? Noi suntem singurii care ne-am părăsit locul. Toată creația stă la locul ei, în afară de noi. Toate trebuie să stea la locul lor ca să se poată coordona una cu alta.

De exemplu, dacă ai muta luna de la locul ei, pământul ar fi inundat în câteva minute de apă, pentru că luna este ca un fel de câine de pază al mării. *„El a pus un hotar mării, ca apele să nu treacă peste porunca Lui.”* (Iov 8.29). Când luna se îndepărtează de pământ, vine fluxul. Dacă ea nu s-ar întoarce înapoi pe partea cealaltă, apele ar acoperi pământul. Dar luna vine, apoi se întoarce pe partea cealaltă a lumii, iar când apare la orizont, apele se retrag repede. Ea este slujitoarea lui Iahveh. Astfel, marea se oprește și se duce înapoi la locul ei, pentru că vede mișcarea perfectă pe care o face Iahveh.

Dacă noi, mădularele trupului lui Hristos, am putea lucra într-o astfel de armonie, am putea vedea o biserică mare și puternică a Dumnezeului celui viu, aliniată și plină de Duhul Sfânt. N-ar fi minunat? Fiecare mădular al bisericii funcționând perfect în locul său, cu fiecare dar la locul lui și ajutându-se unul pe altul. Ar fi minunat. Aceasta este ceea ce vrem să vedem și vom vedea într-o zi; iar acest lucru va fi minunat.

Tânărul Ozia a fost împărat în vremea prorocului Isaia, dar înainte de a deveni împărat, a fost păstor la oi. Lui îi plăcea să stea afară, pe câmp, și a avut o mare influență asupra vieții lui Isaia, care la vremea aceea era un profet tânăr. Dacă veți citi povestirea acestui tânăr împărat, din 2 Cronici 26, veți vedea că a fost pus

Împărat la vârsta de șaisprezece ani, când a murit tatăl său. Ozia a trăit sub influența părinților săi; mama și tatăl lui fuseseră oameni cu frică de Dumnezeu, iar aceasta l-a influențat pozitiv, să facă ce era bine.

Eu cred că astăzi avem un val atât de mare de crime în toată națiunea, pentru că părinții au început să cedeze, deci totul începe de acasă. Dacă copilul este crescut într-o familie de modă veche și cu frică de Dumnezeu, nu spun că va fi un copil perfect din toate punctele de vedere, dar cu siguranță aceasta i-ar oferi o influență pozitivă. Eu cred că de cele mai multe ori, copiii care au fost crescuți greșit ajung pe stradă și trăiesc de capul lor, în timp ce mama și tatăl lor sunt prin baruri sau în alte părți. Acești părinți nu au grijă de copiii lor și nu arată nici un fel de afecțiune pentru ei, deși sunt tineri și au nevoie să fie învățați să iubească, să aibă respect și să citească Biblia.

Mă gândesc la Susan Wesley care avea șaptesprezece copii, dar cu toate acestea își făcea timp în fiecare zi să se roage cam două ore. Alături de ea stăteau pe genunchi doi băieți, John și Charles, care mai târziu au schimbat cursul istoriei lumii. Ea nu a avut nici doică pentru copii, nici mașină de spălat haine sau mașină de spălat vase, cum avem noi astăzi, ci a făcut totul singură. Cu toate acestea, și-a găsit timp pentru rugăciune și pentru educația copiilor săi și i-a influențat în așa fel încât doi dintre ei au schimbat într-un final istoria omenirii. Vedeți, aceea era o casă de modă veche în care se făceau rugăciuni și se citea Biblia.

Abraham Lincoln nu a citit nici o carte până la maturitate, iar atunci a avut Biblia și „Progresul pilgrimilor.” Puteți vedea ce fel de caracter au modelat aceste două cărți?

Dați-mi voie să intru în casele voastre și să văd ce fel de fotografii sau picturi sunt pe pereții voștri. Lăsați-mă să merg în casele și la locurile voastre de muncă să văd ce fel de muzică ascultați și vă voi spune ce aveți în interiorul vostru în funcție de ceea ce citiți și la ce vă uitați, pentru că cu aceea vă hrăniți. Dacă ne-am face casa mai primitoare, copiii noștri nu ar mai fugi în altă parte. Faceți mai multe lucruri pentru ei ca să se simtă bineveniți acasă. Faceți în așa fel încât să își dorească să

vină acasă. Așa ar trebui să fie fiecare casă.

Eu cred că Ozia a crescut într-o astfel de casă, pentru că a avut o influență bună de la părinții săi temători de Dumnezeu. Astfel, imediat ce a devenit împărat, el a ignorat toate opiniile și diferențele politice și și-a îndreptat inima într-o singură direcție: să-L slujească pe Dumnezeu în ciuda oricărei împotriviri. Și noi avem nevoie de mai mulți politicieni de felul acesta. Ozia era hotărât să-l slujească pe Dumnezeu pentru că fusese crescut în felul acesta și a fost influențat corect de tatăl său. Da, tatăl său l-a influențat să-L slujească pe Dumnezeu și să trăiască pentru El. Împărăția lui a ajuns atât de mare, încât a fost a doua după cea a lui Solomon, pentru că a fost binecuvântat de Dumnezeu. Cred că este scris undeva acest lucru.

Aceasta a avut o mare influență asupra profetului Isaia care în vremea aceea se afla în Templu. Felul în care era privit împăratul, felul în care Dumnezeu binecuvânta acel om care a luat poziția corectă, a ales calea dreaptă și a avut numai intenții bune și curate, a fost un exemplu și a avut o mare influență asupra lui.

Uneori vă gândiți că influența cuiva nu va avea nici un efect asupra voastră, dar vă înșelați. Ea are cu siguranță un efect. Astfel, tu nu poți merge în același timp și spre est și spre vest, și nu o poți lua și la stânga și la dreapta. Poate crezi că mergi într-o anumită direcție, dar nu este așa. Dacă te concentrezi asupra unui lucru și toată ființa ta privește acolo, iar motivele și ținta ta sunt corecte, vei sfârși bine; nu poți cădea. Înțelegeți? Aceasta este singura cale. Nu contează cât de mult ești tentat să mergi în partea opusă, tu să-ți întorci privirea de la lucrul acela și să faci ce este drept. Tu știi când faci ceva corect, pentru că te vei simți bine și vei fi mai bun. Aceasta-i tot ce-ți trebuie. Dacă mergi spre vest, nu ai cum să ajungi în nord. Este clar că vei ajunge în vest; și la fel este cu binele și răul.

Isaia a văzut aceasta; el a văzut că Dumnezeu l-a binecuvântat pe împărat, așa că faima lui s-a răspândit pretutindeni, ajungând până în Egipt. Niciun popor nu a vrut să se războiască cu el, pentru că toți au văzut că Dumnezeu era cu el, așa că îi

trimiteau daruri de pace: turme de oi și alte lucruri ca să fie pace între ei. Ozia era un om bun.

Eu cred că tu trebuie să faci binele, în ciuda tuturor criticilor din jur. Nu ar trebui să-ți pese dacă un om, o biserică întreagă, un grup sau chiar o națiune întreagă s-ar ridica să te critice, pentru că în adâncul inimii lor te vor respecta pentru ceea ce faci. Eu am văzut de multe ori acest adevăr. Tu să fii cinstit și să pășești drept, fiindcă oamenii vor respecta aceasta. Chiar dacă sunt greșiți, te vor respecta, pentru că aceasta este natura umană. Noi suntem cu toții oameni și știm care este binele și care este răul, așa că trebuie să recunoaștem acest lucru.

Ozia s-a ținut de acest etalon. El a avut o mare influență asupra prorocului Isaia, dar mai târziu a făcut o greșeală fatală, așa cum fac mulți oameni. Astfel, când s-a simțit în siguranță și a crezut că toată problema este în mâinile lui, s-a înălțat în duhul lui și s-a umplut de mândrie, acesta fiind un exemplu real pentru noi toți.

Acum mă voi adresa creștinilor și predicatorilor, și vreau să fiu cât se poate de sincer și cinstit, fiindcă aceasta este problema pe care o avem și noi astăzi. Noi am auzit de foarte multe ori despre anumite lucruri pe care le fac predicatorii deși ar trebui să nu le facă. Eu cred că ei sunt oameni buni și creștini minunați folosiți de Dumnezeu, dar necazul este că își clădesc o mică împărăție în jurul lor sau multă influență. La întâlnirile lor vine atât de multă lume, încât devin fără scrupule și încep să se înalțe pe sine. Vedeți? Oamenii îi aplaudă și se ridică în picioare, dar noi nu ar trebui să facem aceasta.

Printre noi nu sunt oameni mari și toți suntem copiii lui Dumnezeu, iar dacă Dumnezeu ne-a făcut pe unii într-un fel sau altul, nu trebuie să ne înălțăm unii pe alții și nici să ne simțim mari, fiindcă toți suntem legați de un singur Dumnezeu și ne tragem din același pom. Înțelegeți?

De multe ori predicatorii se simt prea confortabil și trec pe lângă, iar înainte să-și dea seama ce se petrece, fac lucruri pe care nu ar trebui să le facă. Astfel, bărbați

buni și drepti încep să participe la prea multe întâlniri sociale și la petreceri mari, și înainte să-și dea seama, încep să servească o băutură aici, alta dincolo și se încurcă cu lumea. Aceasta este problema cu bisericile noastre de astăzi și cred că și cu mișcarea pentecostală.

Aș vrea să înțelegeți clar ce spun. Voi mă auziți vorbind tot timpul despre biserica pentecostală. Eu sunt pentecostal și mă întreb: la cine aș predica în seara aceasta mesajul, dacă în New York nu s-ar găsi nici un pentecostal? Eu îi respect pe pentecostali, fiindcă sunt frații și surorile mele, dar dacă văd ceva greșit la fratele meu, copilul meu, soția mea sau la altcineva, trebuie să-i corectez. Ce este corect este corect, iar un părinte corect își corectează copiii. Problema bisericilor noastre este că vrem prea mult să fim ca alții, așa că încercăm să ne comportăm ca alții și le imităm obiceiurile.

Eu nu-i cunosc pe pentecostalii de la început, pentru că au trecut mulți ani de la evenimentul de pe strada Azusa, dar am citit multe cărți despre ei și am vorbit cu unii dintre bătrâni. De altfel, mă pregătesc să merg la o întâlnire cu unul dintre acești bătrâni, în Shreveport, Louisiana, fiindcă a fost unul dintre primii pentecostali de pe strada Azusa. Începutul mișcării pentecostale a avut loc cu vreo cincizeci de ani în urmă. Eu am predicat acum câțiva ani, la aniversarea acestui eveniment, în templul McPherson sau Angelus din Los Angeles. De atunci, în biserică s-au strecurat tot felul de lucruri mărunte, fiindcă ea se „freacă” în fiecare zi de lume. Nu vreau să mă leg din nou de frații și surorile noastre, dar cu câțiva ani în urmă era greșit ca surorile noastre să-și taie părul. Era una dintre regulile pentecostale ca ele să nu facă aceasta și multe altele.

Dar ce se întâmplă acum? Mergem în diferite părți ale țării și găsim aceste surori pentecostale cu părul tăiat și coafat bufant. Știți voi, cu acele coafuri mari, machiate și îmbrăcate cu haine bărbătești.

Voi ziceți: „Frate Branham, iar te legi de femei!” O clipă! Dați-mi voie să mă leg de bărbați, pentru că fratele care-și lasă soția să facă aceste lucruri, dovedește că nu este stăpân în casa lui. Vedeți? Voi nu ar trebui să faceți aceasta. Ce s-a întâmplat?

Ne-am frecat umerii de restul lumii, apoi a venit un bărbat fără coloană vertebrală, de la vreun seminar sau școală teologică, cu tot felul de idei în privința aceasta. Dar Adevărul este unul singur și el ne duce la Biblie, iar Biblia condamnă aceasta. Înțelegeți? Nu este corect.

Dar sunt și alte lucruri greșite. Înainte era greșit ca oamenii sfințeniei să meargă la filme, dar acum o fac tot timpul. Mai mult, astăzi Satan a adus televizorul chiar în casa ta. Vedeți? Atunci era greșit, dar astăzi se poate face orice. Ce se întâmplă? Aceste lucruri vin atât de ușor și treptat, încât te prind înainte să-ți dai seama ce se petrece. Este ca o viță care crește lângă tine. Dacă o ții departe de tine și te îmbraci numai cu Isus, Cuvântul, vei crește drept. Vița cealaltă încearcă să te tragă de pe cale, dar Hristos te ține drept.

Dacă soția unui predicator sau un predicator fac un anumit lucru, întreaga biserică spune: „Păstorul nostru face așa; soția păstorului face așa. De ce nu putem face și noi la fel?” Vedeți? Voi influențați tot timpul pe cineva, așa că trebuie să aveți grijă să-i influențați în mod corect, să-i conduceți pe calea corectă și spre lucrurile bune.

Dacă te înalți și te ridici singur, ai apucat pe un drum care te duce în jos. Așa s-a întâmplat și cu Ozia când s-a simțit în siguranță în toate privințele. El avea o națiune prosperă, fiindcă Dumnezeu îl binecuvântase din belșug. Avea vițe de vie întinse, cirezi de vite, turme de oi, mine și multe bogății, iar națiunile din jur trăiau în pace cu el. Aceasta l-a făcut să se înalte pe sine și să se umple de mândrie până acolo încât a crezut că poate face tot ce vrea.

S-a înălțat până acolo încât a încercat să ia locul unui preot. Astfel, s-a dus în templu, a luat cădelnița și s-a îndreptat spre altar. Când a făcut aceasta, preoții din templu au alergat după el și i-au spus că nu are voie să facă aceasta, dar când a fost corectat, a refuzat să se smerească, cum ar fi trebuit să facă. Înainte ca să se înalțe pe sine însuși, Ozia ar fi trebuit să spună: „Așa este. Eu nu am voie să fac așa ceva!” și ar fi dat cădelnița preotului care se trăgea din linia lui Aaron și care era chemat să facă acel lucru. Numai preotul era însărcinat pentru acea slujbă.

Eu călătoresc mult cu grupul oamenilor de afaceri, iar sâmbătă dimineața voi avea ocazia să vorbesc la micul dejun dat de ei. Dacă nu mă înșel, adunarea va avea loc la hotelul Statler și am auzit că au vândut deja o mie șapte sute de bilete pentru acel dejun. Nu demult, am vorbit cu ei că este greșit să-i lase pe oamenii de afaceri să meargă pe platformă și să predice Evanghelia: „Așa ceva este greșit!” Da, cu siguranță este greșit. Este destul de greu și pentru noi, predicatorii, să facem aceasta, dar pentru un om de afaceri care nu este chemat să aducă învățături din Biblie și așa mai departe? Astfel, le-am zis: „Nu ar trebui să faceți așa ceva!”

Nu încerca niciodată să iei locul altcuiva! Dumnezeu te-a făcut într-un anumit fel, așa că trebuie să rămâi cum te-a făcut El. Desigur. Stai așa. Rămâi cum ești și nu încerca să imiți pe altcineva.

Aceasta ruinează darurile trimise de Dumnezeu pentru această lume. Sunt foarte multe imitații ale acestor daruri, pentru că întotdeauna este cineva care încearcă să-l copieze pe altul. În vremea când trăia doamna predicatorie McPherson, toate femeile predicatorie încercau să se poarte ca ea și să-și țină Biblia ca ea. Toate făceau tot ce făcea ea.

Și astăzi avem o mulțime de Billy Graham, dar Dumnezeu nu a făcut mai mulți Billy Graham, ci doar unul singur. Tu ești la fel de important ca Billy Graham, Oral Roberts sau oricare din acești bărbați renumiți. Ești la fel de important câtă vreme stai la locul tău, dar când ieși de acolo nu mai ești bun de nimic, pentru că ești un defect al acestor oameni, al tău personal și al Împărăției lui Dumnezeu. Rămâi pe poziția ta! Stai în locul pentru care te-a făcut Dumnezeu și vei funcționa corect.

Acest lucru a fost învățat și de Pavel, așa că nu este ceva nou. El a spus: „Mâna nu-i poate spune ochiului: „Nu vreau să mai fiu mână, ci vreau să fiu ochi!” Nici urechea nu-i poate spune nasului: „Nu vreau să mai fiu ureche, ci vreau să fiu nas!” și așa mai departe. Tu nu poți face aceasta, pentru că fiecare mădular stă la locul lui, ajutându-se unul pe altul și mișcându-se ca o mare unitate.

Noi nu trebuie să încercăm să impresionăm pe cineva. Fii ceea ce ești pentru că așa te-a făcut Dumnezeu și nu încerca să te porți altfel de cum ești. Țineți minte că oricât de mult am încerca noi, predicatorii, să luăm locul lui Billy Graham, nu vom reuși. Și nici el nu va putea să ia locul vostru, pentru că fiecare dintre noi are ceva de făcut. Dacă ești un om simplu ca de exemplu, omul de serviciu sau o casnică, nici cel mai mare predicator din lume nu poate să-ți ia locul, pentru că Dumnezeu a avut un țel cu tine când te-a făcut, așa că Îl slujești cum te-a așezat El. Dacă fiecare dintre noi am sta la locul nostru, roțile s-ar învârti mult mai ușor. Da, așa s-ar întâmpla dacă nu ne-am înălța pe noi înșine.

Dacă vine cineva și ne spune ceva corect și duhovnicesc, ar trebui să ne smerim și să spunem: „Da, am fost greșit. Iartă-mă, te rog. Nu am știut, dar de acum înainte nu voi mai face aceasta.” Din păcate, de multe ori noi procedăm la fel ca Ozia, care a crezut că era prea mare și important ca să-i spună cineva ceva, doar era împăratul. Eu am întâlnit de multe ori predicatori care s-au comportat în felul acesta, fiindcă s-au considerat prea importanți ca să li se spună că acest Cuvânt este Adevărul.

„Ei bine,” zic ei, „zilele minunilor au trecut.” Eu vă pot arăta unde a dat Dumnezeu minunile, dar voi nu puteți să-mi arătați unde le-a luat înapoi. El a dat daruri, dar nu scrie nicăieri că le-a luat înapoi. Biblia spune clar: *„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.”* Cât timp? Până când va fi auzită de toate făpturile, oricâte ar fi ele. *„Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede...”* Noi nu putem înlocui aceasta cu altceva. Luați numai ce a spus El și totul va fi în ordine. Dar când încercăm să urmăm căile noastre...

Aici a luat și Israel cea mai pripită decizie. Harul le-a dăruit Stâlpul de Foc, un Înger, o jertfă, i-a eliberat din robie, le-a trimis un profet și Stâlpul de Foc să le arate calea, dar în Exod 19 au vrut să înlocuiască harul cu Legea. Aceasta a fost cea mai gravă greșală pe care au făcut-o vreodată, pentru că au vrut să facă ceva de unii singuri, iar noi facem la fel ca ei. Nouă ne trebuie doctoratul, iar dacă cineva nu-l are, nu poate predica în biserică și vrem să studiem un anumit lucru cu mintea noastră, ca să vedem dacă este de la Dumnezeu.

Ozia s-a înălțat singur și avea de gând să facă acel lucru în ciuda a ceea ce i-a spus preotul, așa că a luat cădelnița și s-a îndreptat spre altar. Pe el nu l-a interesat ce a spus preotul și a mers mai departe. Ceea ce a făcut el era nebiblic. Pentru el a fost nebiblic să facă lucrul acela, iar pentru noi este nebiblic să impresionăm pe altcineva. Așa este. Tu trebuie să rămâi ce ești, să fii bun la ceea ce faci și să-ți faci datoria cu credincioșie ca să vadă și ceilalți aceasta. Dacă ești casnică, fii o casnică bună; dacă ești soț, fii unul bun; dacă ești diacon sau predicator, fii unul adevărat, și așa mai departe, și nu încerca niciodată să iei locul altuia. Dacă Cuvântul te avertizează că faci aceasta și te simți muștrățit, pocăiește-te! Acesta este singurul lucru pe care îl ai de făcut.

Dar Ozia nu a vrut să facă aceasta. Dumnezeu l-a binecuvântat în mod deosebit, dar cu toate acestea nu s-a smerit, ci s-a gândit că poate merge înainte, pentru că se simțea în siguranță. Ba chiar s-a înfuriat pe preoții care îi spuneau Cuvântul Domnului și s-a grăbit să ducă la îndeplinire ceea ce a început, dar am văzut că a fost lovit cu lepră și a rămas lepros până în ziua când a murit. Nu a mai putut merge niciodată în Casa Domnului și a murit lepros. După ce a văzut îndurarea Domnului și cât de bun era Dumnezeu cu el, după toate binecuvântările pe care le-a primit, a murit izolat, ca lepros.

Și nouă ni se poate întâmpla la fel. Noi am văzut multe lucruri, dar să nu credeți niciodată că suntem în așa mare siguranță încât Dumnezeu nu poate aduce judecata asupra noastră. Înțelegeți? Țineți minte aceasta! Niciodată să nu încercați să imitați pe cineva! Fiți voi înșivă! Dacă Dumnezeu te-a făcut penticostal, fii unul adevărat. Să nu te rușinezi de aceasta! Mie nu mi-e rușine că sunt o ființă umană; nu mi-e rușine că sunt american; nu mi-e rușine că sunt predicator și nu mi-e rușine cu Evanghelia pe care o predic.

Mulți oameni cred că mi-am pierdut mințile. Chiar și buna mea mamă, care a murit acum câțiva ani, a crezut aceasta la un moment dat. Când am primit Duhul Sfânt pentru prima dată, nimeni din țară nu a înțeles aceasta. Eram un tânăr predicator baptist de douăzeci de ani, iar când am primit Duhul Sfânt, mama a zis: „Băiatul acesta și-a pierdut mințile!” Dar pe mine nu m-a interesat ce a spus mama mea, pentru că găsisem un mărgăritar de mare preț. Pentru ea părea ceva greșit, dar

pentru mine era ceva real; găsisem ceva original și real în Dumnezeu. Deși eram tânăr, eu am crezut tot timpul că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu și că El nu Se poate schimba, pentru că Isus a spus: *„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.”* (Matei 24.35). Tu nu poți scoate nimic de aici. Așa scrie și noi așa credem. Nu adăuga și nu scoate nimic de aici, pentru că în Apocalipsa 22.18-19 scrie:

„...dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta.

Și, dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.”

Credeți și spuneți întocmai cum a spus Dumnezeu și El vă va răsplăti pentru aceasta. Ozia a fost lovit pentru că s-a înălțat singur din pricina mândriei. Astfel, a avut impresia că putea face orice voia și că nimeni nu îl putea opri.

Nu demult, am auzit de un frate de care mi s-a făcut milă. Se părea că toată lumea era împotriva lui, iar ziarul îl acuza că a făcut ceva greșit. Eu am stat puțin și am cugetat asupra aceluia lucru, apoi i-am luat apărarea. Desigur, nu eram de acord cu el, însă cel care a scris articolul din ziar, a spus tot felul de lucruri despre el. Într-o seară, în timp ce eram la o adunare din Minneapolis, am aflat că în mulțime se afla și redactorul de la ziarul acela. Articolul lui fusese prezentat într-un ziar creștin numit „Christian Digest.” Cineva mi l-a arătat și mi-a zis: „El este acela!” În articolul său, el spunea că predicatorul respectiv pretindea că a scris o carte care în realitate fusese scrisă de altcineva. Eu cunosc cartea aceea. Ea a fost scrisă de o doamnă și se numește „Mușcătura diavolilor.”

Astfel, am zis: „Trebuie să spun ceva. Nu pot să fiu de acord cu predicatorul acela, dar dacă editorul aceluia ziar nu își verifică mai bine articolele și spune că acel articol a fost scris de cineva, când știu foarte bine că nu a fost scris de acela, mă

tem că multe din cele scrise despre predicator nu sunt adevărate.” Apoi am adăugat: „Mai degrabă aş prefera să fiu găsit făcând ceva greşit în încercarea de a aduce un suflet la mântuire, decât să opresc pe cineva care încearcă să salveze un suflet.” Desigur. Mai degrabă m-aş pune în locul aceluia om decât să încerc să critic sau să distrug ceea ce a zidit, chiar dacă pe undeva a făcut o eroare sau a greşit. Noi trebuie să fim foarte atenţi, pentru că îi influenţăm şi pe alţii prin ceea ce facem.

Când împăratul a fost lovit de lepră după ce s-a înălţat pe sine, tânărul profet Isaia a învăţat o lecţie importantă. Da, el a învăţat că Dumnezeu îşi alege singur slujitorii şi îi pune la locul lor. Oamenii nu îşi pot alege locul, ci Dumnezeu face aceasta. Dumnezeu te face aşa cum eşti şi El alege locul fiecărui om, de aceea nimeni nu ar trebui să încerce să ia locul altuia. Din această lecţie, Isaia a învăţat să nu ia niciodată ca exemplu o altă fiinţă umană şi că trebuie să-şi ţină privirea îndreptată numai spre Dumnezeu.

Aşa suntem şi noi, pentru că fiecare om este supus greşelii. Omul este supus greşelilor pentru că are o natură omenească; este supus încălcărilor Legii lui Dumnezeu şi a multor alte lucruri, pentru că este doar o fiinţă umană şi Satan îl ispiteşte continuu. Dacă Dumnezeu şi-ar ridica mâinile de peste om, omul ar cădea imediat. Aşa este.

Eu i-am auzit pe unii oameni spunând: „Oh, dar Satan nu poate face aceasta!” Sigur că poate. Ia să-şi ridice Dumnezeu numai puţin mâinile de peste un om şi veţi vedea ce se va întâmpla. Acesta este motivul pentru care eu mă rog tot timpul: „Doamne, nu îl trimite! Ai milă şi ţine-l tot timpul departe de mine.” Vedeţi? Eu am nevoie de harul lui Dumnezeu. Noi toţi avem nevoie de harul Lui.

Isaia se sprijinise serios pe braţul bunului împărat, dar iată că acel braţ i-a fost luat şi împăratul a murit în ruşine, ca lepros. După moartea împăratului, locul lui a fost luat de tânărul său fiu, iar poporul a ajuns într-o stare imorală oribilă.

Când la conducere nu se află un om adevărat și cu frică de Dumnezeu, poporul începe să decadă și devine imoral. Cred că aceasta este problema și cu națiunea și bisericile noastre, de aceea avem nevoie de conducători cu frică de Dumnezeu, de cineva care să fie un exemplu pentru toți.

Dumnezeu i-a dat lui Isaia un exemplu ca să vadă că nu se poate lua după un om. Și într-o zi, fiind obosit și apăsător de marea responsabilitate pe care o avea, Isaia s-a dus în templu să se roage. Acesta este un lucru bun pe care îl putem face cu toții. El s-a dus să se roage în Templu. Și în timp ce se ruga la altar, a avut o vedenie. Când a privit în sus, l-a văzut pe Dumnezeu, Împăratul, stând pe tronul Său, iar poalele mantiei Lui umpleau templul. Vedeți? El a văzut un Exemplu adevărat; a văzut pe Cineva în care putea să nădăjduiască cu încredere, pe Cineva care nu putea să greșească sau să fie lovit vreodată cu lepră. Cu alte cuvinte, El i-a zis lui Isaia: „Ți-ai pus nădejdea într-un om și el a decăzut. Privește spre Mine, pentru că Eu sunt Dumnezeul care nu poate cădea niciodată!”

Cred că aceasta ar trebui să facem și noi astăzi, ca slujitori ai Săi: să privim doar la El, pentru că Isus este singurul nostru Exemplu. Noi trebuie să privim la El, care este Începutul și Sfârșitul credinței noastre.

În vedenia primită, Isaia l-a văzut pe Dumnezeu stând pe tronul Său. Și a mai observat ceva: că în Templu, în jurul Lui, erau acei serafimi cerești. Dacă veți căuta cuvântul „serafim” îl veți găsi numai o dată sau de două ori în Biblie. Serafimii sunt ființe cerești diferite de heruvimi și îngerii. Ei sunt ființe cerești mai speciale. Biblia spune că ei sunt cei care ard jertfa ce pregătește o cale de sfințire pentru păcătos. Astfel, datoria acestor serafimi era să ardă jertfa cerută.

În vedenia lui Isaia, serafimii zburau prin Templu, și Templul s-a umplut de fum. Ei strigau unul la altul și ziceau: „*Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor!*” Cu alte cuvinte, ei ziceau: „Iată pe Cineva care nu poate cădea. Acesta este Exemplul tău! Aici este un Împărat la care poți privi cu încredere. Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeul cel Atotputernic!” Aceste ființe aveau șase aripi, iar în continuare vom vedea de ce aveau șase aripi. Biblia spune că ei aveau două aripi cu care își

acopereau fața, două aripi cu care își acopereau picioarele și două aripi cu care zburau. Aceste făpturi își făceau lucrarea în prezența lui Dumnezeu și strigau: *„Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu cel Atotputernic!”* Ei strigau tot timpul în prezența Lui, în timp ce jertfa zăcea acolo: *„Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu cel Atotputernic!”*

Aș vrea să observați ceva aici și să vă gândiți la aceasta. Serafimii aceștia își acopereau fața cu două aripi. De ce le țineau peste față? Pentru că se aflau în prezența lui Dumnezeu. Gândiți-vă numai! Dacă sfinții îngeri trebuie să-și acopere fața în prezența Lui, cum ar trebui să fim noi? Ei își acopereau fața în semn de respect.

Necazul este că oamenii de astăzi nu mai au nici un respect față de Dumnezeu. Astfel, ei cântă „Dumnezeu să binecuvânteze America,” cu un picior în cârciumă. Felul în care fac aceasta este îngrozitor.

Astăzi m-am dus într-un loc să-mi cumpăr un sandvici, și acolo era o chelneriță micuță. Să nu credeți că vreau să spun ceva rău de ea, dar arăta de parcă era pe moarte. Era dată în jurul ochilor cu o culoare albastră care te făcea să crezi că este bolnavă și umbla pe acolo îmbrăcată foarte sumar. A venit la mine și m-a întrebat:

„Ce dorești să comanzi?”

„Adu-mi, te rog, un sandvici și un pahar cu lapte bătut.”

„Vrei un Bourbon sau altceva?”

„Nu, doamnă, ai înțeles greșit. Am cerut un lapte bătut.”

„Oh, nu vrei să bei nimic?”

„Ba da, un lapte bătut.”

„Dar noi servim seara cutare și cutare. Nu vrei...”

„Sunt predicator.”

„Dar preoții noștri catolici vin aici și beau.”

„Eu nu sunt un preot catolic, doamnă, și doresc un lapte bătut.” Ceea ce spuneam eu părea s-o șocheze și nu știa ce să mai spună. Vedeți în ce stare a ajuns lumea? Dacă preotul vine și bea, înseamnă că și adunarea are dreptul s-o facă. Aici aveți un exemplu de influență. Oh, în ce decadere trăim! Aceasta arată că este nevoie de o curățenie începând de la amvon până jos. Desigur. Noi avem nevoie de aceasta. Cât de căzută este lumea! Nu mai există nici un respect. Oamenii de astăzi nu Îl mai respectă pe Dumnezeu. Nu mai au nici o considerație față de El, Îi iau Numele în deșert și fac tot felul de glume deocheate la adresa Lui. Chiar și predicatorii fac aceasta. Este în ordine să auzi o glumă decentă, dar predicatorii ar trebui să fie exemple de corectitudine și sfințenie. Poate că acesta este motivul pentru care nu am ajuns mai departe și nici nu avem sinceritatea pe care ar trebui s-o avem; iar dacă se merge în continuare în felul acesta, vom pierde și ultima fărâmbă de sinceritate.

Tu trebuie să fii conștient că Dumnezeu te urmărește în fiecare clipă, chiar și când dormi. Motivul pentru care oamenii fac toate aceste lucruri este că nu sunt conștienți de prezența Sa. El este acolo, chiar dacă crezi aceasta sau nu, și vede fiecare privire și mișcare pe care o faci. El știe absolut tot, iar noi ar trebui să fim conștienți de aceasta.

Când am venit pentru prima dată printre pentecostali, am auzit o cântare frumoasă:

Pe drum către locuința adevărată a sufletului

Este un ochi care te urmărește.

Îți urmărește fiecare pas, și acest ochi este treaz.

Este un ochi care te urmărește.”

Vă amintiți cântarea aceasta? Este adevărată. Dumnezeu este omniprezent și știe tot ce faci; El îți cunoaște chiar și gândurile. Odată, în timp ce aveam o vedenie, am vorbit cu o Ființă care stătea lângă mine. Și El mi-a zis: „Gândurile tale se aud în cer mai tare decât se aude glasul tău pe pământ.” El știe tot ce gândești. Poate tu zici că faci asta și cealaltă, dar dacă acolo jos, în inima ta, gândești altceva, faci ceva greșit, așa că ar trebui să fii ceea ce ești. Gura ta ar trebui să vorbească ceea ce gândește inima, dar problema este că oamenii nu-și dau seama de prezența lui Dumnezeu.

Ei ar trebui să fie la fel ca David, omul care a fost după inima lui Dumnezeu. El a spus: *„Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei.”* (Psalmul 16.8). Oriunde mergea, el își amintea că Îl are pe Dumnezeu înaintea lui: *„Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei: când este El la dreapta mea, nu mă clatin.”* Și așa a fost, pentru că Dumnezeu a fost întotdeauna la dreapta lui. Noi ar trebui să fim respectuoși și să ne dăm cinste unul la altul ca frate și soră. Ar trebui să ne iubim unul pe altul cu o dragoste fără margini, dar voi spuneți: „Ei bine, pur și simplu nu pot face aceasta.” Stai puțin mai mult aici și vei vedea că vei începe să-i iubești pe oameni. Un semn real al creștinismului este să-i poți iubi pe cei care nu te iubesc și pe cei pe care până acum nu i-ai putut iubi.

Isus a spus: „*Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii?*”

Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel?” (Matei 5.46-47). Voi trebuie să fiți amabili cu cei ce nu sunt amabili cu voi și să le faceți bine celor ce sunt răi cu voi. Să țineți întotdeauna minte aceasta. Să știți că Dumnezeu vă urmărește tot timpul și să nu uitați că El a fost bun cu voi atunci când erați răi. „*Hristos a murit pentru noi, pe când eram noi încă păcătoși.*” (Romani 5.8).

Ei își acopereau fețele cu aripile, pentru că erau în prezența lui Dumnezeu și în felul acela își arătau respectul față de El. Dacă un serafim care nu a cunoscut niciodată păcatul trebuie să-și ascundă sub o învelitoare specială fața înaintea Dumnezeului celui sfânt, ce se va întâmpla în ziua aceea cu un fățarnic? Ce va face un decăzut în ziua aceea? Ce va face un om fără Dumnezeu în ziua aceea? Tu va trebui să stai înaintea Lui.

Poate zici: „El nu mi-a făcut aripi ca să-mi pot acoperi fața.” Este adevărat, dar El a vărsat sângele propriului Său Fiu, ca să-ți poți acoperi fața cu el. Așa este. Singura acoperitoare pe care o are El pentru rasa umană este sângele lui Isus Hristos. În al doilea rând, serafimii își acopereau picioarele cu aripile, ceea ce arată umilința. Umlința în prezența Sa este un lucru pierdut de mulți dintre oameni. Noi trebuie să ne smerim în prezența Sa. Eu L-am văzut pe Duhul Sfânt venind în încăpere și făcând lucrurile făgăduite în Biblie, și anume deosebind gândurile oamenilor, iar acolo erau oameni care se ridicau și ieșeau afară. Am văzut oameni care vorbeau, râdeau și își băteau joc în timp ce darul era în plină desfășurare.

Îmi amintesc că într-o seară, un predicator a adus douăzeci și opt de persoane din adunarea lui, la o adunare din Jonesboro, Arkansas. Acolo era și un băiat cu epilepsie. Medicii nu știu de unde vine această boală, dar ea este de la Satan. El face aceasta. Oamenii care l-au adus aveau o clemă de haine învelită cu o cârpă, iar când băiatul făcea acele crize, îi puneau acea clemă în gură ca să nu-și înghită limba. Ei l-au adus pe băiat pe platformă, iar când a ajuns acolo s-a declanșat

criza. Când se enervează puțin, epilepticii intră într-o astfel de criză. Noi ne-am pregătit să ne rugăm pentru băiat și am spus: „Toată lumea să-și plece capetele în respect față de Domnul!” După aceea m-am rugat, dar duhul acela nu voia să iasă din băiat. Atunci am privit în jur și am văzut acel grup mic care nu a făcut ce am spus eu, așa că le-am zis: „Plecați-vă capetele! Trebuie să faceți ce am spus pentru că atunci când am fost însărcinat în slujbă, mi s-a spus: „Dacă poți să-i faci pe oameni să creadă și ești sincer când te rogi...” Apoi m-am adresat unui individ din grup și i-am zis: „Poți să-ți pleci capul?” dar el mi-a râs în față.

M-am întors spre băiat și am văzut că duhul acela nu voia să-l părăsească. Erau prezenți câteva sute de oameni, cam de cinci ori mai mulți decât sunt aici în seara aceasta. Mai târziu mi s-a spus că au fost în jur de douăzeci și opt de mii de oameni. M-am întors spre individul acela și i-am zis: „Eu n-aș face aceasta, domnule.” El făcea parte dintr-o biserică denominațională și râdea pe față de vindecarea divină, fiindcă nu credea că există așa ceva. Am privit în jur. Sărmanul băiat avea limba scoasă și încerca să înghită, iar mama lui plângea și striga lângă el.

Atunci am zis: „Tată ceresc, nu lăsa ca acest băiat nevinovat să sufere din cauza acelu grup vinovat. Acesta este Cuvântul Tău, iar eu am fost sincer și cinstit, așa că mulți epileptici au fost vindecați în adunare. Nu lăsa ca acest băiat nevinovat să sufere în continuare, fiindcă tatăl și mama lui l-au adus aici. Te rog ai milă de el.” După aceea m-am întors și am spus: „În Numele Domnului Isus, prin credință și prin însărcinarea primită de la Dumnezeu cel Atotputernic, acest diavol nu mai poate sta în acest băiat! Ești liber! Dacă cel neascultător este neascultător, ai libertatea să mergi la el, dar ieși afară din acest băiat!”

Am văzut cum toți cei douăzeci și opt de oameni, împreună cu păstorul lor, au fost cuprinși de epilepsie și au căzut jos și din câte știu, sunt în starea aceasta până în ziua de astăzi. Vedeți?

Smeriți-vă și nu fiți nerespectuoși! Câți dintre voi ați mai fost în adunările mele și ați văzut lucruri asemănătoare? Desigur. Da, domnilor.

Altădată, au adus un om ca să mă hipnotizeze. Cred că mulți dintre voi vă amintiți. El mergea în tabere de soldați și-i hipnotiza, făcându-i să latre ca un câine. Ei aveau de gând să-și bată joc de mine, așa că l-au adus pe omul acela în audiență. Când a început rândul de rugăciune, eu am simțit că undeva în sală era un duh necurat. Eu le simt întotdeauna și simt și duhul de necredință. Voi credeți că nu-i așa, dar acesta este adevărul. Tu poți simți acel duh pentru că este diferit de celelalte.

Eu puteam spune unde este în sală, dar nu vedeam omul care îl purta. După o vreme, l-am văzut și mi-am dat seama ce era, pentru că am văzut întunecimea care era deasupra lui, și deși n-am vrut să spun acele cuvinte, m-am întors spre el și am zis: „Fiu al dracului, cum ți-a pus diavolul în cap să faci lucrul acesta? Pentru că ai făcut aceasta (Ceva îmi vorbea), te vor scoate de aici pe brațe!” Și este paralizat până astăzi. Ei îmi tot trimit scrisori și-mi spun: „Vino la el!” dar eu le-am răspuns clar: „Singurul lucru care se poate face este pocăința. Nu eu am adus asupra ta aceasta. Ceea ce a provocat acest lucru a fost lipsa ta de respect înaintea lui Dumnezeu!” Vedeți? Să nu faceți niciodată aceasta!

Va veni vremea când oamenii vor crede că această sfințenie înaintea lui Dumnezeu este numai un fel de imitație, o adunătură de oameni, un cult sau ceva de felul acesta. Dați-mi voie să vă spun însă ceva. Probabil că sunt multe imitații; nu zic că nu sunt. Eu sunt doar un om simplu, nu un judecător și sunt trimis numai ca să predic, dar există un Duh Sfânt adevărat, o putere apostolică adevărată a Duhului Sfânt.

Când am fost în străinătate, am văzut vrăjitori și tot felul de diavoli care te provoacă. Aș întrerupe subiectul meu chiar acum ca să vă spun despre aceste lucruri, pentru că nu l-am văzut niciodată pe Duhul Sfânt să dea greș și nici nu va da greș vreodată.

Deci acei serafimi își acopereau picioarele cu aripile, în semn de umilință. Dar nouă nu ne place să ne plecăm, ci credem că suntem cineva.

Îmi amintesc că nu demult am fost într-un muzeu și acolo au făcut analiza chimică a unui trup uman ce cântărea în jur de o sută cincizeci de livre (68 kg) și au ajuns la concluzia că este alcătuit din calciu și alte minerale, îndeajuns cât să pudrezi cu ele pieptul unei găini. Cam aceasta este tot ce are în el: cam o sută cincizeci de livre care valorează optzeci și patru de cenți. Acolo erau doi bărbați tineri care au privit experimentul. Eu stăteam chiar în spatele lor și i-am auzit cum și-au zis unul celuilalt: „Ei bine, John, se pare că nu valorăm prea mult, nu-i așa?” „Așa se pare,” a răspuns celălalt.

„Ei bine, băieți,” am intervenit eu, „acesta este adevărul. În chimicale nu valorăm prea mult, dar înăuntrul vostru aveți un suflet care valorează un milion de lumi.” Așa este. Vedeți? Dar noi avem grijă de trupul acesta care valorează optzeci și patru de cenți, îl învelim într-o haină de blană care costă cinci sute de dolari și umblăm cu nasul pe sus crezând că suntem cineva. Nu spun aceasta ca să glumesc, ci ca să vedeți cum sunteți.

Noi nu suntem destul de umili. În biserică sunt oameni îmbrăcați foarte bine, iar dacă te văd îmbrăcat mai sărăcăcios, se uită la tine ciudat și încep să te vorbească. Ei nu ar trebui să facă aceasta dacă pretind că sunt creștini. În ce mă privește, eu cred că pentru ei aceasta este doar o profesie, nu o posesie, deoarece o experiență adevărată de modă veche cu Dumnezeu, face ca cel îmbrăcat cu costum să dea mâna cu cel îmbrăcat cu salopetă și să-i spună „frate.” Eu cred aceasta cu adevărat. Tot așa, cea îmbrăcată cu o rochie de bumbac îi va spune „soră” celei îmbrăcate cu o rochie de mătase. Da, domnilor. Și aceasta pentru că nu este vorba de haine sau de persoane, ci este o singură Persoană, iar aceasta este Hristos, Cel dinăuntru. Deci, ar trebui să ne smerim pe noi înșine.

Așa cum am spus, acești serafimi și-au acoperit picioarele cu două aripi. Priviți ce a făcut Moise când s-a aflat în prezența lui Dumnezeu. Priviți-l când s-a aflat lângă Stâlpul de Foc din acel rug care nu se mistuia și când i-a vorbit Domnul. Oricine știe că Stâlpul acela de Foc era Hristos. El a fost Îngerul legământului, și când i s-a arătat în acel rug, Domnul i-a vorbit și i-a zis: „*scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt.*” (Exod 3.5). Și Moise s-a smerit imediat pe sine și și-a scos încălțăminte.

Același Stâlp de Foc i s-a arătat și lui Pavel pe drumul Damascului. El a spus în Ioan 6.41: *„Eu sunt Pâinea care S-a coborât din cer,”* și: *„Eu sunt apa ce curge din stâncă,”* dar ei nu au putut crede așa ceva și au zis: *„Acum știm că ai drac și că ești nebun, pentru că n-ai nici cincizeci de ani și spui că l-ai văzut pe Avraam.”* Atunci El le-a zis: *„Adevărat, adevărat vă spun că mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.”* (Ioan 8.58).

Isus a spus: *„Eu vin de la Dumnezeu și merg la Dumnezeu.”* Când Cel ce era în Stâlpul de Foc S-a arătat în trup, Dumnezeu a venit din rolul de Tată și a îmbrăcat rolul de Fiu. El a avut trei atribute: de Tată, Fiu și Duh Sfânt. Și când Dumnezeu S-a arătat în trup, El a spus: *„Eu vin de la Dumnezeu și merg la Dumnezeu,”* apoi S-a înălțat.

Mai târziu, Saul din Tars a fost lovit de o Lumină în timp ce mergea pe drumul spre Damasc, iar când s-a întâmplat aceasta, a privit în sus. Acel iudeu n-ar fi numit pe nimeni „Doamne”, dacă n-ar fi fost Stâlpul de Foc. Dar când a văzut acea Lumină, a întrebat:

„Cine ești Tu, Doamne?”

„Eu sunt Isus pe care-L prigonești. Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș.”

Vedeți? *„Cine ești Tu, Doamne?”*

„Eu sunt Isus...” Stâlpul de Foc.

Uitați-vă cum s-a smerit Saul până în țărână, când a fost în prezența lui Dumnezeu. Umilință. El a căzut la pământ și a privit spre cer întins pe spate. Iar când a văzut Stâlpul de Foc mișcându-se pe acolo, a știut Cine era El. El a învățat la picioarele marelui învățător Gamaliel, așa că a știut că Dumnezeu Și-a condus poporul în forma unui Stâlp de Foc. Cel ce era în acel Stâlp de Foc a fost arătat apoi în trup și a locuit printre ei, după care a fost crucificat pentru păcatele lor. „*Eu vin de la Dumnezeu și merg la Dumnezeu.*” Stâlpul de Foc era acolo tot în Numele lui Isus Hristos.

Noi aflăm apoi de un bărbat numit Ioan Botezătorul, care a fost cel mai mare dintre proroci, pentru că toți prorocii au vorbit despre venirea lui Isus, dar numai el a putut spune: „Acesta este El!” prezentându-L lumii. Ioan stătea în apa Iordanului și boteza spunând: „Va veni vremea când jertfa zilnică va fi îndepărtată din Templu și va fi înlocuită de un Om.” Ioan a fost sigur că-L va vedea pe Mesia.

Tatăl lui Ioan a fost preot și de obicei, băieții din Orient urmează exemplul tatălui lor, ceea ce înseamnă că Ioan ar fi trebuit să fie preot, dar el nu s-a dus niciodată la școală, pentru că s-a născut plin de Duhul Sfânt.

Copilul a fost mort în pântecul Elisabetei, dar când Maria a fost vizitată de îngerul Gavril, acesta i-a spus că verișoara ei, care trecuse de vârsta la care putea să aibă copii, urma să nască și ea, așa că Maria a alergat s-o viziteze. Elisabeta se ascunsese fiindcă era îngrijorată din cauza copilului care nu se mișcase deloc timp de șase luni, lucrul acesta fiind anormal. Când a văzut-o pe Maria, Elisabeta i-a ieșit în cale, a îmbrățișat-o și i-a spus:

„Voi fi mamă!”

„Și eu voi fi mamă,” a răspuns Maria.

„Înseamnă că ești căsătorită deja cu Iosif?”

„Nu, noi nu suntem căsătoriți.”

„Atunci cum vei fi mamă?”

„Duhul Sfânt m-a umbrit,” a răspuns Maria, „și mi-a spus că Sfântul care se va naște din mine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu și că Îl voi numi Isus.”

În momentul în care Numele „Isus” a fost pronunțat pentru prima dată de buze omenești, copilul care era mort în pântecul mamei sale, a înviat și a început să salte de bucurie. Și vă întreb: dacă simpla pronunțare a numelui lui Isus Hristos a putut aduce la viață un bebeluș mort, ce ar trebui să facă El pentru o biserică născută din nou, care susține că este umplută cu Duhul Sfânt?

Ce fel de copil a fost Ioan? El trebuia să anunțe venirea lui Mesia, așa cum scrie în Maleahi 3.1: *„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea.”*

Dacă Ioan s-ar fi dus la vreun seminar, unii din predicatorii de acolo i-ar fi spus: „Ioane, tu trebuie să-L anunți pe Mesia, iar unchiul Joe, părintele Jim sau unul dintre ceilalți au toate calitățile ca să fie Mesia. El este Acela, Ioane!” și ar fi putut fi influențat de ei.

Dar Ioan s-a dus în pustie și a stat cu Dumnezeu. Acela este cel mai bun seminar pe care îl știm, pentru că slujba lui a fost prea importantă ca cineva să-i spună ce să facă sau să-l ducă la petrecerile lor sociale. El avea o slujbă și era pregătit pentru un anumit scop, iar când a început să predice, știa că Mesia era deja pe pământ.

El a fost la fel de sigur ca cei trei înțelepți din Babilon care s-au uitat la cer și au văzut cele trei stele aliniate ca semn că Mesia era deja pe pământ. Acesta este motivul pentru care au strigat: *„Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor?”*

(Matei 2.2). Biserica nu a avut nici un răspuns atunci și nu are nici astăzi, pentru că Biblia este singura care are un răspuns; Cuvântul lui Dumnezeu este Cel care are un răspuns. Așa este.

Ioan trebuia să-L anunțe pe Mesia, și putea să-L recunoască numai după un semn, pentru că singurul mod prin care Se face cunoscut Dumnezeu pe Sine însuși este printr-un semn biblic. El a stat printre ei, iar când a fost întrebat: „Ești Mesia?” a răspuns: „Nu. Eu nu sunt vrednic nici măcar să-i dezleg încălțăminte, dar El este printre voi. Oh, puteți să vă închipuiți cât sunt de fericit? Eu știu pe ce stau. Ceea ce mă face să mă simt bine este faptul că printre noi este Cineva.”

Același lucru îl spun și eu în seara aceasta. Printre noi este Cineva, Duhul Sfânt făgăduit să fie turnat în zilele din urmă. Eu îi văd semnul tot timpul și știu că este Mesia, pentru că face încă semnul lui Mesia.

Vedeți? El era printre ei, iar Ioan a spus: „...în mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-L cunoașteți.

El este Acela care vine după mine – și care este înaintea mea – eu nu sunt vrednic să-l dezleg cureaua încălțăminteii Lui.

El este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.” (Ioan 1.26-27,33).

Și iată că într-o zi, din mijlocul lor a venit un Om obișnuit, iar Ioan a privit în sus și a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii! Eu L-am cunoscut pentru că a fost urmat de semn.”

Fiți atenți! Acolo stăteau față în față cei mai mari oameni ai lumii.

Mi-l amintesc pe doctorul Roy Davis care m-a pus în slujbă în biserica baptistă.

El mi-a zis: „Știi ce s-a întâmplat acolo, Billy?” Ioan a zis: „*Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?*” (Matei 3.14).

Priviți smerenia lui: „*Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?*” Acolo era Mesia și profetul Său, cuvintele cheie ale zilei, cuvintele cheie ale Bibliei. Ei stăteau față în față, iar Ioan a spus cu umilință: „*Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?*”

Dar Isus i-a răspuns: „*Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit.*” (v. 15).

Îmi amintesc ce a spus doctorul Davis despre aceasta. S-ar putea să fie prezent, de aceea vreau să știe că nu spun aceasta ca să-l ponegresc în fața voastră. El mi-a zis: „Mai întâi, a fost botezat Ioan de către Isus, pentru că nu era încă botezat. Apoi L-a botezat el pe Isus.” Dar mie nu mi s-a părut corect ce spunea el. Și iată că într-o zi, când Duhul Sfânt a fost prin preajmă, am văzut o vedenie în care mi s-a arătat ce s-a întâmplat.

Acolo s-au aflat față în față, Ioan și Isus: profetul la care a venit Cuvântul. Vedeți? Cuvântul a venit la profet (Amin) și i-a spus: „*Așa este, dar Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit.*” Profetul știa că El era Mielul, iar Mielul trebuia spălat înainte de a fi adus la altar. Amin. De aceea a fost botezat de Ioan. Vedeți? Cuvântul a venit la profet.

(Cineva vorbește în limbi și tălmăcește). Amin.

Ioan era profetul, iar Cuvântul a venit la profet. Cuvântul vine întotdeauna la profet. „...*se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit.*”

Oh, cum aş putea să las puţin tema la o parte! Se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit. Ceasul a sosit, iar noi trebuie să împlinim tot ce trebuie împlinit. Noi ştim ce trebuie să facem, aşa că ar trebui să facem. Aşa este. Credeţi din toată inima!

Fiţi atenţi! Noi vedem că Ioan s-a smerit în prezenţa lui Dumnezeu. Totul este să fiţi conştienţi cât sunteţi de neînsemnaţi. Nu vă îngâmfaţi şi nu vă consideraţi mari, ci ţineţi minte tot timpul cât sunteţi de mici! Voi sunteţi neînsemnaţi. De fapt, noi toţi suntem aşa. Dumnezeu poate fără noi, dar noi nu putem fără El. Vedeţi? El poate merge mai departe fără noi, dar noi nu putem merge mai departe fără El.

Dumnezeu încearcă să găsească o persoană pe care să pună mâna. El a făcut întotdeauna aceasta. Astfel, dacă mergeţi prin toată Scriptura, veţi vedea că El a găsit un Isaia, un Ieremia şi aşa mai departe. El l-a găsit şi pe Samson, dar acesta şi-a dat puterea lui Dumnezeu şi inima Dalilei.

Tu trebuie să-l dai lui Dumnezeu tot ce ai: respectul, închinarea, tot. Staţi în smerenie şi fiţi un nimic, fiindcă aceasta vrea Dumnezeu de la noi. Aceasta este adevărata smerenie. Aşa stăteau acei serafimi în prezenţa Lui: cu feţele acoperite din respect şi cu picioarele acoperite din smerenie.

În al treilea rând, ei puteau să zboare, fiindcă aveau două aripi care îi puneau în acţiune. Astfel, Dumnezeu îi arăta profetului Său, ce fel de slujitor a pregătit: respectuos, smerit şi gata de acţiune. Cei ce se ghidează după Dumnezeu sunt slujitori adevăraţi ai lui Dumnezeu. Isaia s-a uitat la exemplul lui Ozia, care s-a înălţat, dar apoi a căzut din cauza mândriei. Însă slujitorii de dinaintea lui Dumnezeu sunt respectuoşi, umili şi în acţiune. Acesta este felul în care ar trebui să umble toţi slujitorii Lui: în respect şi smerenie, şi să fie ocupaţi în permanenţă cu lucrarea Tatălui lor. Da, domnilor: respectuos, umil şi în acţiune.

Aşa era şi micuţa femeie de la fântână, de care am vorbit aseară. În inima ei era o mică sămânţă hotărâtă mai dinainte, aşa că de îndată ce Lumina a strălucit peste ea şi a văzut că acel Bărbat era Mesia, nu i-a trebuit mult timp să intre în acţiune.

A intrat atât de repede în acțiune, încât a uitat și de vasul pe care îl avea în mână. Vedeți? Ea trebuia să le spună oamenilor; trebuia să spună cuiva, deoarece era sigură că-L găsisse pe Mesia. Astfel, a alergat în cetate și a intrat imediat în acțiune, spunându-le oamenilor despre El.

Petru pescuise toată noaptea fără să prindă nimic, iar în dimineața aceea stătea pe mal. Atunci a venit Isus, S-a suit în corabia lui și *I-a rugat s-o depărteze puțin de la țărm. Apoi a șezut jos și a învățat pe noroade din corabie.*

Când a încetat să vorbească, a zis lui Simon: „Depărteaz-o la adânc și aruncați-vă mrejele pentru pescuire.”

Drept răspuns, Simon I-a zis: „Învățătorule, eu sunt pescar și știu când luna și semnele sunt potrivite. Știu când caută peștele mâncare, pentru că m-am născut lângă lacul acesta. Toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic. N-am adus absolut nimic, pentru că nu este pește. Dar, la cuvântul Tău, voi arunca mrejele!” (Luca 5.3-5).

Noi nu putem înțelege aceste lucruri, și Dumnezeu nici nu ne cere aceasta. Tot ce vrea El, este să crezi. Tu nu Îl poți cunoaște pe Dumnezeu prin înțelepciune sau educație, ci numai și numai prin credință.

„Eu știu că acolo nu este pește, dar la Cuvântul Tău, dacă Tu spui: „Aruncă mrejele pentru că acolo este pește!” credința îl va pune acolo! Aceasta este tot. Voi arunca mrejele la Cuvântul Tău.”

Cei care stați aici și aveți nevoie de Dumnezeu pentru că sunteți bolnavi, spuneți: „Am fost în fiecare rând de rugăciune și am făcut tot ce am știut, dar la Cuvântul Tău, îmi voi lăsa mreaja jos. Voi veni chiar acum și voi primi vindecarea, fiindcă cred că stau în prezența Ta. Recunosc aceasta cu smerenie, sinceritate și respect. Voi lăsa mreaja jos ca să pună Dumnezeu stăpânire pe ea. El a spus ceva și așa va

fi!”

Petru era un pescar sărac și știa cum să prindă o captură bună de pește, dar când Isus i-a zis: *„Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni!”* a lăsat totul și a intrat imediat în acțiune. El s-a smerit, s-a plecat înaintea lui Hristos și l-a zis: *„Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos și nu pot sta în prezența Ta.”*

Isaia a spus la fel: *„...sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate.”* Oh, în ce situație se afla! Petru a spus la fel; el s-a smerit pe sine însuși, s-a plecat până la pământ și i-a cerut Domnului să se depărteze de el. Dar Domnul i-a răspuns: *„Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni!”* așa că a intrat repede în acțiune.

Într-o zi, un orb a fost vindecat de Isus și nu i-a trebuit mult să intre în acțiune, așa că s-a dus și a vorbit pretutindeni despre El. Un preot l-a întrebat: „Cine te-a vindecat?” Și el i-a spus cine l-a vindecat. Mai întâi, preotul i-a întrebat pe părinții orbului, dar ei s-au temut să spună ceva, pentru că oricine mărturisea despre Isus era dat afară din sinagogă. Astfel, l-au trimis să-l întrebe pe fiul lor: „Este în vârstă,” i-au zis ei, „așa că poți să-l întrebi pe el.”

Și orbul i-a zis: „Am fost vindecat de Isus din Nazaret.”

„Dă slavă lui Dumnezeu,” i-a spus preotul. „Noi nu știm nimic despre acest Isus din Nazaret. Este un păcătos. Nu-l lăuda pe El, ci dă-l toată slava lui Dumnezeu, pentru că nu știm de unde vine El.”

Omul acesta a avut o întrebare foarte bună pentru ei. El le-a zis: „Acesta este un lucru tare ciudat. Voi sunteți conducătorii religioși de astăzi, și deși Omul acesta mi-a deschis ochii, nu știți de unde vine. Așa ceva este tare ciudat.”

Pot să spun și eu aceasta? Același Dumnezeu a promis că va veni în biserică Sa din aceste zile din urmă, iar ei nu au nici un răspuns. Dar cine Îl primește, are răspunsul.

Orbul acela le-a zis: *„Dacă este un păcătos, nu știu; eu una știu: că eram orb, și acum văd.”* (Ioan 9.25).

Oh, odată am fost un păcătos, dar acum sunt salvat prin harul lui Dumnezeu! Eu știu că s-a întâmplat ceva cu mine. Puteți să mă numiți holly-roller sau cum vreți, fiindcă de mai mult de treizeci de ani sunt salvat și pe zi ce trece merg din bine în mai bine, bucurându-mă în Domnul.

Cineva mi-a zis: *„Ai înnebunit!”* Dar eu i-am răspuns: *„Atunci lasă-mă în pace, pentru că sunt mai bine cum sunt acum, decât cum am fost înainte. Lasă-mă să fiu așa cum sunt, fiindcă mă simt mai bine, o duc mai bine și pot face mai multe lucruri.”* Da, domnilor.

Orbul a intrat imediat în acțiune și a răspândit pretutindeni vestea despre Isus.

Isus le-a zis ucenicilor Săi: *„...iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.”* (Luca 24.49).

El nu a spus să stați până la primul rând de rugăciune sau până la prima întâlnire, ci până când se va întâmpla. Nu o zi, două sau zece ani, ci până când se va întâmpla.

„Stați acolo până...” Iar când au fost umpluți cu Duhul Sfânt, au intrat imediat în acțiune: s-au dus pe străzi și au început să strige, să joace, să vorbească în limbi și să se poarte ca niște oameni beți. După ce s-au smerit și au așteptat cu ușile închise împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu, au intrat imediat în acțiune.

Știu că se face târziu și nu vreau să vă țin prea mult, dar priviți! Ceea ce am văzut întâmplându-se în ultimii ani ar trebui să ne pună pe toți în mișcare. Mai întâi ar trebui să ne facă respectuoși și smeriți, iar apoi ar trebui să ne pună în mișcare. Dragostea Lui arde în inimile noastre și încercăm din răputeri să vedem o lume schimbată și semnele pe care le-a promis Dumnezeu pentru biserica Sa. Biblia spune că înainte ca focul să cadă din cer, biserica Lui va primi ultimul semn. Stâlpul de Foc care a fost văzut în pustie și care l-a trântit pe Pavel la pământ, este Același care a putut fi fotografiat aici și care face aceleași lucrări pe care le-a făcut atunci, dovedind că El este Același Mesia.

Dacă pui viața unui dovleac într-un pepene roșu, acesta va rodi dovlecei, iar dacă pui viața unei vițe de vie într-un păr, acesta va rodi struguri, pentru că este vorba de viața din acel păr.

Mii de oameni au văzut și știu de existența fotografiei Stâlpului de Foc. Știința a dovedit că este adevărată, și El este chiar acum aici. În clipa aceasta El este aici. Dacă nu poartă aceeași Viață care a fost în Omul Isus Hristos și nu face aceleași lucrări în biserica Sa, înseamnă că ceva este greșit. Dar dacă poartă aceeași Viață, trebuie să fie același Stâlp de Foc care a condus poporul Israel, și ne va conduce și pe noi către Țara făgăduită. „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri,” a spus El, și ne-a promis că ne va duce și pe noi acolo. Noi Îl vedem legitimat pe deplin; vedem cum Cuvântul lui Dumnezeu este manifestat. Astfel, șchiopii umblă, surzii aud, orbii își capătă vederea, morții învie și gândurile inimii nu mai pot fi ascunse pentru că sunt date pe față. Acestea sunt lucrurile pe care le-a făcut și El. Deci, cine este la lucru? Un om? Este Mesia, Dumnezeu, Duhul Sfânt, aceeași Persoană.

Aceasta ar trebui să pună biserica pentecostală în acțiune. În loc să stea deoparte și să critice, ar trebui să se umple de smerenie și de dragoste, și să se pună în mișcare ca să-i ajute pe cei pierduți și pe moarte. Noi ar trebui să-L respectăm, să-L iubim, să ne smerim și să fim gata de acțiune ca serafimii care stăteau plini de respect și umilință înaintea Lui. El a promis aceste lucruri pentru zilele din urmă, iar noi le vedem întâmplându-se sub ochii noștri. Isus a spus că se va întâmpla așa și așa se întâmplă acum, înainte ca lumea să ardă. Semnul venirii Lui dovedește că venirea Lui este aproape și că poate veni oricând. Eu nu văd nimic altceva care ar

putea opri răpirea Bisericii.

Țineți minte că de partea cealaltă este semnul fiarei. Lepădarea urmărește biserica. Stați puțin! Poate am spus ceva aici. Așa văd eu lucrurile. Fiți atenți!

Toate făgăduințele sunt împlinite Cuvânt cu Cuvânt, iar aceasta ar trebui să ne pună în mișcare. Așa este. Ar trebui să aducem în Împărăția lui Dumnezeu fiecare suflet care poate fi adus, pentru că altfel riscați ca în ziua când îl aduceți să nu se mai poată face nimic, să fie prea târziu pentru că ușa va fi închisă. Oh, ei ar putea să-și închipuie una sau alta, să fie fericiți și să strige sărind în sus și-n jos, dar când fecioarele adormite vin să cumpere untdelemn, nu vor mai găsi. Ați mai văzut vreodată un timp în istoria acestui veac, când prezbiterienii, luteranii și toți ceilalți să încerce să vină la mesajul cincizecimii? Dar ce a spus Isus? *„Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele și mireasa a plecat.”* Vedeți? Fecioarele înțelepte s-au dus, iar cele neînțelepte nu au mai primit untdelemnul. Așa este. Așa spune Scriptura.

Voi puteți vedea cu toții semnele și celelalte lucruri care se aliniază pentru venirea Lui.

El a venit în a șaptea strajă. Unele fecioare au adormit în prima strajă, altele în a doua, altele în a treia, a patra, a cincea, dar în straja a șaptea s-a auzit o strigare: *„Iată Mirele!”* Acesta este ceasul: epoca a șaptea a bisericii. Noi trăim la sfârșitul epocii bisericii Laodicea. Amin. De ce nu vă treziți, voi, sfinți ai Domnului? De ce mai stați adormiți când sfârșitul este atât de aproape?

Țineți minte că biserica din epoca Laodicea este căldicică. El a spus: *„Tu zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic”, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol. Am să te vărs din gura Mea.”* (Apocalipsa 3.17,16).

Noi am ajuns la sfârșitul timpului, la sfârșitul istoriei și al civilizației. Dacă priviți pe

stradă, puteți vedea cu toții aceasta.

Astăzi am vorbit cu taximetrul care m-a adus la adunare, iar el mi-a zis: „Când văd un om care se comportă normal, știu că este străin.” Vedeți? Aceasta a spus un taximetrul din orașul vostru, dar acest lucru nu se întâmplă numai aici, ci pretutindeni. Suntem la sfârșitul tuturor lucrurilor, iar oamenii sunt fără inimă și fac tot felul de lucruri rele. Lumea este pervertită. Uitați-vă pe stradă și peste tot, și nu numai în America, ci pretutindeni. Totul a ajuns o Sodoma modernă, de aceea nu va mai rămâne nimic, ci va arde totul. Așa este. Totul va fi purificat. Dumnezeu va face aceasta, pentru că așa cere Legea Lui. După ce un pănuș de porumb și-a trăit viața, trebuie să fie distrus; după ce o floare și-a trăit viața, trebuie să moară, iar această civilizație și-a trăit și ea viața. Epoca bisericii și-a trăit viața și la fel denominațiunile.

Acesta este timpul unirii. Astfel, avem o Organizație a Națiunilor Unite, o biserică unită și un efort pentru unire. Ce semn reprezintă toate acestea? Că Hristos Se unește cu Biserica Sa. Așa este. Toate aceste lucruri reprezintă umbre și simboluri. Totul vrea să fie într-o unitate, așa că reprezintă un semn. Este semnul că Hristos Se pregătește să Se unească cu Mireasa Sa și că va avea loc o Cină de nuntă în ceruri. Faptul că îi vedem acum semnele, ar trebui să pună biserica în mișcare.

Asemenea profetului Isaia, și noi putem vedea unde ajung oamenii care se înalță pe ei înșiși. Astfel, vedem cum se ridică aceste organizații și spun: „Dacă nu aparții grupării noastre, nu poți participa!” Ce li se întâmplă acestora? Ce pierd? Sunt loviți de necredință, care este ca o lepră a păcatului, și nu mai au nici o legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu. Ei pierd legătura cu Cuvântul lui Dumnezeu și Îl schimbă pe niște crezuri. Cu ce se aleg? Cu o lepră mizerabilă. Așa este.

Ei încearcă să facă la fel ca Ozia din Vechiul Testament: se așează în locul sfânt fără să aibă nimic altceva decât un titlu de doctor sau ceva de felul acesta. Dar Dumnezeu nu privește după titluri de doctor, ci Se uită după inimi smerite, după cineva care să-L creadă. Noi am luat însă bărbați și i-am educat să fie episcopi, cardinali sau altceva; i-am educat îndeajuns ca să ocupe un loc la amvon și să

aibă o educație firească. Noi avem nevoie de botezul cu Duhul Sfânt să ocupe acel amvon. El este Tutorele nostru și Se face cunoscut printre noi ca Semn al zilelor din urmă, dar asemenea lui Ozia, ei se înalță și cred că pot lua locul celor însărcinați de El.

Priviți ce efect a avut acea vedenie asupra profetului! Isaia era un profet, un vas ales la care venea Cuvântul lui Dumnezeu. El s-a născut profet, iar la sfârșit și-a dat viața, fiind tăiat cu fereastră. Când a văzut acea vedenie în ceruri, când a văzut cum își pregătește Dumnezeu slujitorii, s-a simțit împins să mărturisească faptul că era un păcătos. Dar noi vrem să fim cineva mare și să purtăm un guler mare și întors sau niște haine care ne fac să arătăm sfinți și pioși, când în realitate nu avem nici o sfințenie. Noi nu putem fi sfinți, pentru că numai Dumnezeu este sfânt. Desigur. Nu oameni sfinți, ci un Dumnezeu sfânt. Este Dumnezeu în oameni. Referindu-se la muntele schimbării la față, Petru l-a numit „*muntele cel sfânt*,” ceea ce înseamnă că Dumnezeul cel Sfânt a fost pe munte. (2Petru 1.18). Vedeți? Ceea ce l-a făcut sfânt a fost prezența lui Dumnezeu pe el.

Prezența lui Dumnezeu în mijlocul nostru aduce sfințenie, deci nu este sfințenia mea sau a ta. Prezența Lui este cea care aduce sfințenie. Noi ar trebui să ne smerim și să spunem plini de respect: „Doamne Isuse, primește-mă în Împărăția Ta,” fiindcă El este sfânt, nu noi.

Profetul a mărturisit sincer: „*Sunt un om cu buze necurate.*” Dumnezeu, și noi avem nevoie de o vedenie ca aceasta. El a văzut acolo puterea de curățire a lui Dumnezeu.

Priviți cum a procedat Dumnezeu. El l-a trimis pe unul din serafimi să ia un cărbune aprins de pe altar, i-a dat capul pe spate și i-a atins buzele cu el, zicând: „*lată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!*” (Isaia 6.7).

De aici, Isaia a învățat încă o lecție. În continuare am să aduc un tablou care s-ar

părea că nu este potrivit, dar eu cred că este destul de potrivit. Fiți atenți! Dumnezeu își curăță profeții prin foc, nu printr-o teologie sau o învățătură luată dintr-o carte. El își curăță poporul prin botezul cu Duhul Sfânt și cu Foc, nu prin repetarea unui crez, a unei învățături, printr-o mulțime de rugăciuni, prin ceva ce trebuie să înveți sau prin altceva. El îl curăță cu focul de pe altar. Așa îl pune în ordine. Sigur că da. Așa s-a întâmplat și cu cei o sută douăzeci din camera de sus, când s-a pogorât Duhul Sfânt și acele limbi de foc s-au împrăștiat printre ei și s-a așezat câte una peste fiecare. Ei erau curățați și gata să-și înceapă slujba. Așa îi curăță Dumnezeu pe ai Săi. Nu prin învățătură, diplome de facultate, doctorate sau altceva de felul acesta, ci prin Duhul Sfânt din ceruri care îndepărtează minciuna de pe buzele tale, scoate firea din tine, arde acel rezid toxic lumesc și locuiește și trăiește prin tine. Dumnezeu folosește Focul Său sfânt ca să-Și curețe biserica. Isaia a învățat aceasta și ar trebui să învățăm și noi, fiindcă Dumnezeu nu curăță pe nimeni prin cunoștință, ci prin foc.

Voi îl puteți vedea acum pe profetul Isaia pregătit pentru slujbă. Serafimul i-a curățat buzele și i-a îndepărtat nelegiuirea. El a făcut aceasta, după ce Isaia s-a mărturisit și s-a smerit, spunând: „...sunt un om cu buze necurate...” fiindcă a văzut prezența lui Dumnezeu.

Înțelegeți ce spun? (Adunarea spune: „Amin!”). Ce știm noi acum? Că suntem în prezența lui Dumnezeu. Așa este. Noi stăm chiar acum în prezența lui Dumnezeu. Nu înțelegem, dar stăm chiar acum în prezența Lui și ne uităm la El. Credeți că El este aici? Sigur că da. El este aici.

Eu sunt fratele vostru. El a spus: „*Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.*” Nu aceasta a spus El? Ba da. Dacă El este aici, înseamnă că și Duhul Lui este aici. Aceasta îl definește pe El. Dacă putem să ne predăm pe deplin și să ne îndepărtăm propriile gânduri, prin noi va putea vorbi o altă Voce. Aceasta este calea: să ne golim de noi înșine. Acesta este secretul: să ne eliberăm de noi înșine. Îndepărtează-ți propriile gânduri, pune la o parte felul tău de a lucra și lasă-L pe Dumnezeu să Se miște. Credeți că El este Isus Hristos, Același ieri, azi și în veci? Crede-L acum și vei vedea dacă este adevărat.

Eu l-am tot urmărit pe individul acesta micuț care stă aici, în fața mea. Tu nu ai număr de rugăciune. Dacă Dumnezeu îmi va spune de ce ai venit aici, vei crede? Este o problemă duhovnicească. Ești încurcat și nu știi ce să faci. Ridică mâna dacă este adevărat. Sigur că da. Totul este bine acum. Ia Cuvântul pe care l-am spus și totul se va termina. Crezi aceasta?

Femeia de culoare care se uită la el are probleme cu inima. Crezi că Dumnezeu te va face bine? Desigur. Crezi aceasta? Ei bine, atunci poți fi vindecată. Credeți că El este Același ieri, azi și în veci.

Bărbatul alb cu mâna ridicată... Crezi că sunt profetul lui Dumnezeu, slujitorul Lui? Eu nu te cunosc. Ai număr de rugăciune? Ei bine, domnule, tu ai o tumoare în gât. Așa este. Este adevărat? Crezi că sunt profetul Lui? Crezi din toată inima ce am spus? Tu mai ai o problemă. Ai o povară pe inimă. Este vorba de nepoțica ta care are o problemă cu mâna. Este adevărat? Aici este o legătură. Numai puțin. Tu ești din Connecticut și te numești Wilson, Art Wilson, este adevărat?

Crezi? În ordine.

Acolo stă o doamnă de culoare, cu o haină galbenă sau verde deschis. Ea se roagă. Ai număr de rugăciune? Nu, nu ai. Crezi că sunt slujitorul Lui? Noi nu ne cunoaștem și venim din două rase diferite. Crezi că Dumnezeu poate să-mi spună care este problema ta? Ai o tumoare. Așa este. Ai și la inimă ceva, dar te rogi și pentru un prieten care are o problemă cu rinichii. Dacă este adevărat, ridică mâna. În ordine. Acum poți avea ce ai cerut.

Vă provoc să credeți! Ce se întâmplă? Când profetul a văzut că se afla în prezența lui Dumnezeu, s-a smerit pe sine însuși. Vedeți? Mai întâi s-a smerit, apoi a venit focul și l-a curățit. După ce a fost curățit de foc, el a fost un Isaia curat, iar când a auzit vocea lui Dumnezeu întrebând: „...cine va merge pentru Noi?” a intrat imediat în acțiune și a zis: „Iată-mă, trimite-mă!”

Când cărbunele focului l-a atins pe profet

Făcându-l cât se poate de curat,

Când Vocea lui Dumnezeu a spus:

„Cine va merge pentru Mine?”

El a răspuns: „Stăpâne, sunt aici!

Trimite-mă pe mine!”

Amin. Aceasta a fost chemarea unui Isaia curățat, după ce a fost sfințit de Duhul Sfânt. El n-a avut nevoie de nici o experiență de seminar și nici de o învățătură dintr-o carte, ci a fost curățat de focul lui Dumnezeu și chemat să acționeze. Când Isaia l-a văzut pe Dumnezeu în acțiune, a intrat și el în acțiune.

Noi îl vedem pe Dumnezeu în acțiune, așa că este timpul să intre și biserica în acțiune și să fie exemple ale lui Dumnezeu. Credeți aceasta? Câți dintre voi doresc să-și mărturisească toate greșelile și să spună: „Doamne, curăță-mă!” El a vindecat un tânăr.

Haideți să ne ridicăm în picioare. Mă voi opri aici pentru că se face târziu. Credeți din toată inima și plecați-vă capetele. El este aici. Amin. Înseamnă că acum se poate întâmpla orice.

Când cărbunele focului l-a atins pe profet

Făcându-l cât se poate de curat,

Când Vocea lui Dumnezeu a spus:

„Cine va merge pentru Mine?”

El a răspuns: „Stăpâne, sunt aici!

Trimite-mă pe mine!”

Vorbește, Domnul meu (Ridicați mâinile),

Oh, vorbește, Domnul meu.

Vorbește și eu îți voi răspunde repede;

Vorbește, Domnul meu, vorbește, Domnul meu

Vorbește și eu voi răspunde:

„Doamne, trimite-mă pe mine!”

Oh, milioane de oameni mor în păcat și rușine,

Ascultă-le plânsul trist și amar.

Oh, grăbește-te, frate, să îți scapi!

Eu voi răspunde repede: „Stăpâne, sunt aici!”

Vorbește, Domnul meu, vorbește

Vorbește, și eu îți voi răspunde repede.

Vorbește Domnul meu, vorbește Domnul meu,

Vorbește și eu voi răspunde:

„Doamne, trimite-mă pe mine!”

Haideți să ne punem mâinile pe piept în timp ce fredonăm. Mărturisiți și spuneți: „Doamne, sunt un bărbat cu buze necurate.” „Doamne, eu sunt o femeie cu buze necurate.” Haideți să avem o mărturisire adevărată și o trezire adevărată. Mai întâi trebuie să fiți curățați, așa cum s-a întâmplat și cu profetul. Focul l-a atins și imediat după aceea a intrat în acțiune. „Doamne, umple-mi inima de zel. Pune în mine ceea ce nu am, Doamne. Pune în mine focul și dragostea Ta, apoi trimite-mă.” Mărturisiți-vă și credeți-l pe Dumnezeu din toată inima.

Vorbește, Domnul meu, vorbește, Domnul meu.

Vorbește, iar eu îți voi răspunde repede.

Vorbește, Domnul meu, vorbește, Domnul meu.

Vorbește, iar eu voi răspunde: Doamne, trimite-mă!”

(Fratele Branham începe să fredoneze).

Făcându-l cât se poate de curat.

Când vocea lui Dumnezeu a zis:

„Cine va merge pentru Noi?”

El a răspuns: „Stăpâne, trimite-mă pe mine!”

Stați cât se poate de smeriți și respectuoși și lăsați-L pe Dumnezeu să vorbească inimii voastre. Aceasta este pentru fiecare păcătos și pentru fiecare sfânt; pentru fiecare din voi. El este prezent aici și face ceea ce a spus că va face. Semnul promis este aici, așa că haideți să ne mărturisim greșelile în timp ce se cântă dulce, în fundal. ”Eu sunt un nimic, Doamne, dar vorbește inimii mele. Curăță-mă, Te rog, Doamne. Trimite Duhul Sfânt și curăță-mă, fiindcă știu că sunt în Prezența Ta, și te văd așa cum Te-a văzut și Isaia: în mișcare. Locul acesta nu este plin de fum, ci de slavă și Lumină.”

Oh, Doamne Dumnezeule, Creatorule al cerurilor și al pământului, noi am putut vedea ce se întâmplă cu oamenii care se înalță singuri, dar în același timp am văzut și ce înseamnă umilința și rugăciunea.

Tată ceresc, acum Te rog pentru această audiență și pentru mine însumi, ca să iei de la noi tot ce nu vine de la Tine. Doamne, dorința mea este să locuiești în mine, fiindcă doresc Duhul Tău cu ardoare. Doresc ca Tu să locuiești atât de mult în mine, încât să nu mai fiu eu însumi, ci să umblu, să vorbesc și să trăiesc în Tine.

Împlinește aceasta, Doamne. Curăță-mă și curăță această biserică; curăță-ne pe toți. Ia de la noi păcatul, necredința și îndoiala, ia tot și îngăduie să vină Duhul Sfânt cu cărbunele de pe altar, ca să ne dea o scânteie nouă de Rusalii și să curețe fiecare inimă de aici. Ia-ne, Doamne, fiindcă suntem ai Tăi și Te credem. Îngăduie aceasta, Tată.

Vorbește, Domnul meu,

Vorbește și eu voi răspunde:

„Doamne, trimite-mă pe mine!”

Dacă aș putea să vorbesc despre ce am văzut, i-aș lua pe toți cei prezenți cu mine. Voi știți că nu aș sta aici să vă spun acele lucruri, ca slujitor al lui Hristos, dacă... Este pretutindeni. Voi sunteți într-o stare în care poate începe un nou Rusalii. Este o siguranță adevărată, prieteni.

Smeriți-vă pe voi înșivă. Apropiați-vă de El cu fața și picioarele acoperite. Plecați-vă înaintea Lui, mărturisiți-vă și credeți. Vreți să faceți aceasta? Dacă da, ridicați mâinile în timp ce cântăm: „Vorbește, Domnul meu!”

Vorbește, Domnul meu (Rugați-vă!)

Vorbește, Domnul meu.

Vorbește și Îți voi răspunde repede.

Oh, vorbește, Domnul meu

Vorbește, Domnul meu.

- Amin -